

Ο Γέρων Παΐσιος ο Αγιορείτης - π. Γεώργιος Καψάνης

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Ο Γέρων Παΐσιος δεν έχει ανάγκη από τους δικούς μας επαίνους η την δική μας παρουσίαση. Με την Χριστομίμητο αγάπη του ανέπαυσε τον Θεόν καί τους ανθρώπους και γι' αυτό πολύς είναι ό έπαινος του στην Εκκλησία του Θεού.

Είχε το σπάνιο χάρισμα να αναπαύει ανθρώπους κάθε κατηγορίας, κάθε μορφώσεως και κάθε πνευματικής καταστάσεως. Ενθυμούμαι την περίπτωση ενός ψυχιάτρου - ψυχαναλυτού πού πέρασε από την Μονή μας μετά την συνάντηση του με τον Γέροντα. Όχι μόνο είχε αναπαυθεί, αλλά και μου είπε ότι όσα του είπε ό

Γέροντας, ήταν ή τελευταία λέξη της ψυχιατρικής. Είναι γνωστό ότι ο π. Παΐσιος δεν διάβαζε αλλά βιβλία εκτός από το Ευαγγέλιο και τον Άββά Ισαάκ τον Σύρο.

Για να ανάπαυση μία ψυχή δεν έφείδετο χρόνου και κόπου. Κάποτε είχα την απορία πώς μπόρεσε να θεραπεύσει ένα νέο με σοβαρά ψυχολογικά προβλήματα. Από σεβασμό δεν τον ερωτούσα. Μετά από χρόνια απήντησε στην απορία μου ως εξής:

«Όταν κάποιος έχει ένα πρόβλημα, πρέπει να τον ακούς με προσοχή και όση ώρα σου ομιλεί να μη δείξεις ότι κουράστηκες, γιατί τα έχασε όλα. Να, εγώ τον τάδε νέο μία ημέρα τον άκουγα ακίνητος επί εννέα ώρες. Γι' αυτό έπαθαν τα έντερα μου». Δεν ήταν ή μόνη περίπτωση πού ή θυσιαστική αγάπη του π. Παΐσιου θαυματούργησε.

Άλλη φορά, όταν τον ερώτησα για κάποιο δύσκολο πρόβλημα πού ως Πνευματικός συναντούσα στην εξομολόγηση, μου είπε: «Άκουσε πάτερ, όταν κάποιος γίνει Πνευματικός, πρέπει να αποφασίσει να πάει στην κόλαση γι' αυτούς πού εξομολογεί Αλλιώς να μη γίνεται Πνευματικός. Άλλ' εγώ σου λέγω ότι εκεί πού θα πάει στην κόλαση, θα την κάνη Παράδεισο γιατί θα έχη την αγάπη». Φοβερός Λόγος, πού μόνο ένας θεοφόρος άνθρωπος θα μπορούσε να ειπεί. Είναι γνωστό ότι τα τελευταία τριάντα χρόνια ή Παναγία μας φρόντισε για την επάνδρωση του Αγίου Όρους. Ο π. Παΐσιος ανήκει στους Γέροντες εκείνους πού βοήθησαν πολλούς νέους να πάρουν την απόφαση να γίνουν μοναχοί. Και ακόμη βοήθησε πολλούς νέους μοναχούς να ριζώσουν στο Άγιον Όρος και να καρποφορήσουν. Τον νοιώθαμε συμπαραστάτη στον αγώνα μας για την διαποίμανση των νέων μοναχών μας, αλείπτη πολλών πού αγωνίζονταν κατά του διαβόλου, των παθών και του κόσμου.

Συχνά ο Γέροντας συμβούλευε να έχουμε πνευματική αρχοντιά και φιλότιμο. Αυτές οι αρετές διέκριναν και τον ίδιο, όπως γνωρίζουν όσοι τον είχαν συναναστροφή. Κάποτε πού τον επεσκέφθην στο παλαιό του κελί του Τιμίου Σταυρού, όταν μετά την συνομιλία μας τον χαιρέτησα, με συνόδευε για αρκετό διάστημα. Μόλις του είπα ότι πρέπει να μη κοπιάζει και να επιστρέψει στο κελί του, με χαιρέτησε και αναχώρησε. Αν δεν του έλεγα να επιστρέψει, θα με συνόδευε ως το Αντιπροσωπεία μας στις Καρυές.

Θα πρέπει ακόμη να ειπώ ότι το προορατικό χάρισμα φανέρωνε σπάνια και ποτέ για επίδειξη αλλά για ωφέλεια των ψυχών. Σε νέο αδελφό πού τον επισκέφθει καί είχε λογισμό κατά του Ηγουμένου, ότι δεν του έκανε κοντό (κολόβιο), πριν ο αδελφός του ειπεί τον λογισμό του, ο Γέροντας του είπε: «Ευλογημένε, τι λογισμό έχεις ότι ο Γέροντας δεν σου κάνει κοντό;»

Παρηγορούσε τους νέους μοναχούς, όταν στεναχωριόντουσαν για κάποιες αδυναμίες τους, όπως την ζήλια, τις όποιες χαρακτήριζε ως παιδικά ελαττώματα. Φυσικά τους συμβούλευε ότι έπρεπε να ωριμάσουν καί να τα ξεπεράσουν.

Τον π. Παΐσιο χαρακτήριζε και ή πασών των αρετών ανωτέρα, ή διάκρισης. Βοηθούσε την κάθε ψυχή να ανακάλυψη την κλίση της καί την από Θεού κλίση της, για να εύρει την όντως ανάπαυση.

Ή αγάπη του αγκάλιαζε όλο τον κόσμο. Πολλούς ανθρώπους, καί μάλιστα νέους, βοήθησε να ζήσουν την χριστιανική ζωή στον κόσμο καί στην οικογενειακή ζωή.

Όταν συνομιλούσες με τον Γέροντα, είχες την αίσθηση ότι είσαι στην αγκαλιά του Θεού.

Θα πρέπει ακόμη να τονισθεί ότι ο π. Παΐσιος ήταν πολύ ευαίσθητος στα δογματικά ζητήματα. Κάποτε μου έγραψε: «Τα δόγματα δεν μπαίνουν στην ΕΟΚ». Ακολούθησε και στο σημείο αυτό την οδό όλων των Αγίων Πατέρων πού πίστευαν και ομολογούσαν ότι όχι μόνο ή αρετή αλλά και η ορθοδοξία της πίστεως χρειάζεται για να σωθεί ο άνθρωπος.

Την αγία του ζωή επεσφράγισε με τον άγιο θάνατο του. Εδέχθη την οδυνηρή ασθένεια του ως δώρων Θεού και εχαίρετο με την σκέψη ότι και οι εν τω κοσμώ Χριστιανοί, πού κατατρύχονται από την ίδια ασθένεια, θα παρηγορούνται μαθαίνοντας ότι καί οι μοναχοί πάσχουν από αυτήν. Είχε ξεπεράσει την φιλαυτία. Δεν εστενοχωρείτο για την ιδική του ασθένεια, αλλά και επί κλίνης οδυνηρός ευρισκόμενος εσκέπτετο τους πάσχοντας συνανθρώπους του. Ακόμη και τις τελευταίες ήμερες της ζωής του ενδιαφέρετο για τα προβλήματα των ανθρώπων. Σε ευσεβές ανδρόγυνο πού τον επεσκέφθη λίγες ήμερες προ της κοιμήσεως του και πού είχε θυγατέρες ανύπανδρες, είπε: «Σάς δίδω εντολή να ενδιαφερθείτε για την αποκατάσταση των θυγατέρων σας». Με την ευχή του ή εντολή και επιθυμία του εξεπληρώθη.

Αιωνία σου ή μνήμη σεβαστέ Γέροντα. Σε ευχαριστούμε για όσα μας προσέφερες, μας παρηγόρησες, στήριξες, νουθέτησες με τους λόγους σου και με την βιωτή σου. Εύχου να ακολουθούμε καί εμείς τα ίχνη σου, καθώς και συ ακολούθησες

πιστά τα ίχνη του Σωτήρος Χριστού.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Προηγούμενος Ιεράς Κοινοβιακής Μονής

Όσιου Γρηγορίου Αγίου Όρους

Πηγές: anastasiosk.blogspot.gr - agioritikesmnimes.blogspot.gr